

REZUMAT TEZĂ DE ABILITARE

*Pragmatica în discursuri: Perspective interculturale, educaționale și
digitale asupra limbajului în uz*

Candidat: Conf. univ. dr. Gabriel-Dan Bărbuleț
Universitatea „1 Decembrie 1918” din Alba Iulia

Alba Iulia
2025

REZUMAT TEZĂ DE ABILITARE

Pragmatica în discursuri: Perspective interculturale, educaționale și digitale asupra limbajului în uz

**Candidat: Conf. univ. dr. Gabriel-Dan Bărbuleț
Universitatea „1 Decembrie 1918” din Alba Iulia**

Teza de abilitare „*Pragmatica în discursuri: Perspective interculturale, educaționale și digitale asupra limbajului în uz*” explorează modul în care limbajul funcționează ca instrument de acțiune, construire a identității și interacțiune socială în contexte comunicative diverse. Având la bază studiul sensului în context, teza tratează pragmatica nu ca pe un subdomeniu restrâns, ci ca pe un cadru esențial pentru înțelegerea modului în care comunicarea funcționează în contexte naturale, mediate și instructiv-educative.

Adoptând o abordare interdisciplinară, teza se bazează pe lingvistică, analiza discursului, pedagogie și comunicare interculturală pentru a examina strategiile pragmatice în domeniile interculturale, educaționale și digitale. De asemenea, folosește un set de instrumente metodologice diverse, inclusiv analiza conversației, lingvistica corpusului, analiza multimodală și observația etnografică care sunt adaptate caracteristicilor specifice fiecărui discurs.

Unul dintre enunțurile de bază este: competența pragmatică este inseparabilă de contextul social și de conștientizarea cognitivă. Prin urmare, demonstrez că indicatori precum politețea, caracterul indirect și implicatura conversațională sunt factori esențiali din punct de vedere funcțional în toate domeniile examinate, permițând interacțiunea autentică și negocierea sensului. Constatările confirmă atât variabilitatea, cât și relevanța strategiilor pragmatice în modelarea comunicării.

Teza prezintă, de asemenea, direcții viitoare de cercetare, inclusiv pragmatica digitală, comunicarea interculturală și discursul media stilizat. Aceste domenii reafirmă natura dinamică și aplicată a investigației pragmatice, demonstrând valoarea acesteia în abordarea provocărilor în continuă evoluție ale comunicării contemporane.

Capitolul 1 al prezentei teze de abilitare oferă o descriere detaliată a evoluției mele academice și profesionale, trasând traiectoria coerentă care reflectă implicarea mea pe termen lung în cercetarea lingvistică, integrarea interdisciplinară și inovația pedagogică. Fundamentul parcursului meu academic constă într-o educație filologică cuprinzătoare la Facultatea de Litere, Universitatea „Babeș-Bolyai” din Cluj-Napoca, unde am obținut licența în Limba și Literatura Engleză și Limba și Literatura

Română, urmată de o diplomă de master în Studii Culturale Britanice. Aceste experiențe formative mi-au pus bazele unei înțelegeri nuanțate a limbajului, culturii și sensului, provocându-mi un interes deosebit pentru interfața dintre utilizarea limbajului și contextul social. Această motivație academică a culminat cu teza mea de doctorat în Lingvistică Generală, cu accent pe semantică, pragmatică și teoria actelor de vorbire, domenii care mi-au definit, încă de atunci, o mare parte din cercetare și predare.

Cercetarea doctorală pe care am realizat-o a marcat o etapă importantă în parcursul meu academic. Centrat pe analiza limbajului din filmele despre închisori, proiectul de doctorat a explorat modul în care reprezentările fictive ale discursului din închisoare se raportează la limbajul din lumea reală, oferind perspective asupra stilizării limbajului în mass-media și a funcțiilor sociopragmatice ale formelor non-standard. Bazându-se pe glosare online de *slang*¹ din închisori și cadre teoretice, studiul a subliniat interacțiunea complexă dintre autenticitate, reprezentare și performanță lingvistică în narațiunile cinematografice. Această cercetare preliminară mi-a oferit nucleul tematic și metodologic pentru a investiga domeniul în profunzime, în special temele de dinamică a puterii, construcție a identității și rolul limbajului atât în discursul fictiv, cât și în cel instituțional.

Pe măsură ce direcțiile mele de cercetare s-au dezvoltat, acestea au devenit din ce în ce mai influențate de o abordare interdisciplinară diversificată. Prin urmare, demersul meu s-a bazat pe sociolingvistică, analiza discursului și analiza conversației pentru a construi un cadru analitic cuprinzător. Am abordat concepte cheie, precum comunitățile de vorbire, etnografia vorbirii și structura conversației, pentru a contextualiza variația limbajului și funcția pragmatică. Mai mult, influența teoreticienilor discursului critic, precum Michel Foucault, Teun A. van Dijk și Norman Fairclough, mi-a modelat înțelegerea interdependenței dintre limbaj, ideologie și putere socială. Aceste perspective au fost completate de instrumente din analiza conversației, inclusiv studiul alternanței vorbitorilor (turn-taking), al perechilor de adiacență (adjacency pairs) și al discursului instituțional, ceea ce mi-a permis să explorez mai profund modul în care sensul este co-construit atât în comunicarea cotidiană, cât și în cea stilizată.

Esențial pentru acest capitol este reconceptualizarea *slang-ului* nu doar ca formă de limbaj informal sau deviant, dar și ca fenomen cultural și pragmatic dinamic. Am situat *slang-ul* într-un peisaj sociolingvistic mai larg, subliniind rolul său în exprimarea solidarității, semnalarea identității de grup,

¹ Prefer să folosesc termenul *slang* în loc de *argou* deoarece cei doi termeni nu acoperă perfect aceleași realități lingvistice. În română, *argou* este asociat mai ales cu limbajul codificat al unor grupuri restrânse (de exemplu, mediul penitenciar sau anumite categorii marginale), având adesea o conotație de secret sau de excludere. În schimb, *slang* desemnează un registru mai larg și mai variat, folosit de comunități diverse, mai ales de tineri, în contexte informale, fără neapărat intenția de a ascunde sensul. *Slang-ul* reflectă dinamica limbii vii, creativitatea și identitatea culturală a vorbitorilor, în timp ce *argoul* are un caracter mai îngust și mai specializat. Din acest motiv, termenul *slang* surprinde mai fidel nuanțele și extinderea fenomenului lingvistic pe care îl am în vedere.

rezistența la autoritate și îndeplinirea funcțiilor interpersonale nuanțate. În special, în contextul filmelor despre închisori, am arătat că *slang-ul* apare ca discurs stilizat care reflectă și reformulează relațiile de putere din viața reală, oferind spectatorilor o fereastră mediată către experiența subculturală. Acesta este un argument că *slang-ul* în astfel de medii nu este doar o alegere estetică, ci și o strategie narativă cu implicații sociale semnificative.

Pe lângă activitatea de documentare academică, acest capitol prezintă și contribuțiile mele mai ample la viața academică, printr-o implicare constantă în activități editoriale și administrative. De-a lungul anilor, am fost editor și co-editor al numeroase volume academice, numere speciale de reviste și lucrări ale conferințelor, inclusiv publicații precum „Paradigm Changes within the Sciences of Education”, „JoLIE – Journal of Linguistic and Intercultural Education” și volumul anual „Current and Future Perspectives on Teaching and Learning”. Aceste roluri reflectă implicarea mea proactivă în modelarea discursului academic, promovarea dialogului interdisciplinar și promovarea direcțiilor de cercetare emergente în pragmatica limbajului, lingvistică aplicată și comunicare interculturală.

Mai mult, activitățile efectuate din punct de vedere academic se extind la evaluarea *inter pares*, coordonarea științifică și organizarea de conferințe, toate acestea reflectând angajamentul profund față de menținerea standardelor academice și promovarea vizibilității cercetării. Apartenența la asociații profesionale precum ESSE, RSAS și RAAS atestă, în plus, integrarea mea în comunitatea academică internațională. Aceste activități colective întăresc coerența profilului academic personal și subliniază viziunea asupra cercetării ca demers individual și colaborativ.

Capitolul 2 al tezei prezintă fundamentele teoretice și metodologice care au contribuit și contribuie la dezvoltarea cercetării în domeniul pragmaticii, oferind cadrul conceptual prin care abordez limbajul în uz în diverse domenii comunicative. Bazându-mă atât pe modele clasice, cât și contemporane, am început prin a reevalua contribuțiile esențiale ale lui Grice, Austin, Searle și Leech, ale căror lucrări privind maximele conversaționale, actele de vorbire și politetea mi-au influențat profund înțelegerea asupra modului în care sensul este construit, negociat și interpretat în context. Aceste perspective teoretice timpurii continuă să-mi modeleze cercetarea, fiind însă îmbogățite de abordări orientate social și cognitiv, precum teoria relevanței a lui Sperber și Wilson sau etnografia vorbirii a lui Hymes.

Scopul acestui capitol este de a evidenția modul în care aceste concepte fundamentale pot fi extinse și aplicate în contexte analitice mai largi și adaptate pentru a analiza discursul din lumea reală, în special în contexte digitale, comerciale și interculturale. De asemenea, relievez modul în care strategiile pragmatice, în special implicatura conversațională, încălcarea maximelor și gestionarea imaginii (facework), funcționează în mass-media de tipul publicității, blogurilor și platformelor de socializare. În studiile despre slogane comerciale, precum „Think different” și „I’m lovin’ it”, arăt că

acestea nu sunt simple construcții lingvistice menite să capteze atenția publicului, ci acte pragmatice complexe, menite să evoce valori comune, rezonanță emoțională și aliniere culturală. Susțin că aceste enunțuri funcționează ca instrumente performative care se bazează atât pe cunoștințe contextuale explicite, cât și implicite.

O dimensiune esențială a demersului meu științific constă în abordarea contextului ca realitate fluidă, complex stratificată și construită în comun de participanții la interacțiune. Într-o serie de articole, am explorat modul în care contextul nu funcționează doar ca fundal al interpretării, ci ca parte constitutivă a procesului de construire a sensului. Am avansat ideea unui meta-context, un cadru interpretativ de ordin superior, care permite înțelegerea modului în care sensul se modifică în funcție de spații, platforme și modalități. Atât în articolul din 2016, *Pragmatic Context: Contextualized and Decontextualized*, cât și în studiul din 2023, *The Situational Context – An Essential Element Within Pragmatics*, am detaliat cum limbajul modelează și este modelat de mediile fizice, sociale și cognitive. Aceste cercetări mi-au întărit convingerea că nu poate fi separată competența comunicativă de atenția față de dimensiunile contextuale și că trebuie tratat contextul ca o structură în evoluție, nu ca un cadru static.

Metodologic, adopt o abordare pluralistă, care integrează analiza conversației, lingvistica de corpus și analiza discursului multimodal. Aceste instrumente mi-au permis să investighez limbajul la multiple niveluri, de la interacțiunile micro din discursul didactic până la strategiile retorice mai ample din media comercială și digitală. Am evidențiat modul în care tiparele de luare a cuvântului (turn-taking), strategiile de politețe (politeness strategies) și implicaturile conversaționale variază în funcție de context, evidențiind astfel intențiile comunicate, construirea identităților și aliniamentele relaționale ale participanților la interacțiune. Lucrările pe care le-am elaborat subliniază constant că limbajul nu este neutru; el este modelat de dinamici sociale și folosit strategic pentru a atinge scopuri comunicative precise.

Pe parcursul acestui capitol, integrez concluzii empirice din mai multe din studiile pe care le-am publicat. În articolul *Pragmatics & Commercials and the Maxims of Conversation – a World of Users*, am aplicat teoria lui Grice asupra discursului publicitar, evidențiind modul în care încălcarea strategică a maximelor întărește influențarea și atragerea consumatorului. În *The Ethnography of Speaking and the Structure of Conversations*, am explorat normele conversaționale din diferite interacțiuni verbale, subliniind caracterul lor guvernat de reguli și profund ancorat cultural. Aceste articole, printre altele, oferă demonstrații concrete despre cum pot fi operaționalizate cadrele teoretice în analiza pragmatică.

Comunicarea digitală ocupă un loc central în cercetările pe care le-am întreprins. În vederea realizării acestui obiectiv, i-am urmărit evoluția de-a lungul ultimului deceniu printr-o serie de studii

interconectate. În *Social Media – A Pragmatic Approach: Contexts and Implicatures* (2013), am explorat modul în care discursul online remodelează implicatura conversațională și normele interacționale. Această linie de cercetare a continuat în *Pragmatic Patterns in Social Media* (2015), unde am analizat strategiile de politețe și imagine în rețelele digitale, și a culminat cu *Pragmatics and Social Media Blogs* (2022), unde am abordat dimensiunile multimodale, participative și performative ale comunicării bazate pe bloguri. Aceste studii susțin argumentul conform căruia principiile pragmatice rămân esențiale în spațiul digital, dar trebuie aplicate cu atenție față de convențiile specifice platformei, anonimatul și interactivitatea acestora.

Prin urmare, acest capitol fundamentează studiile aplicative care urmează, prin stabilirea unui cadru interdisciplinar solid pentru analiza limbajului în uz. Pentru a duce la îndeplinire acest demers, susțin că pragmatica oferă nu doar un aparat descriptiv, ci și o perspectivă critică pentru înțelegerea modului în care limbajul funcționează ca instrument de acțiune, persuasiune și construirea identității, atât în medii tradiționale, cât și digitale. Printr-o integrare susținută a teoriei, metodei și analizei empirice, urmăresc să arăt că investigația pragmatică este esențială pentru descifrarea complexităților comunicării contemporane.

Capitolul 3 al prezentei tezei de abilitare este dedicat *Pragmaticii interculturale și strategiilor de comunicare* și explorează relația complexă dintre limbaj și cultură, subliniind faptul că actul comunicativ nu este niciodată neutru, ci o practică situată cultural. În acest capitol, analizez modul în care pragmatica interculturală oferă atât o perspectivă teoretică, cât și un cadru practic pentru înțelegerea comunicării între culturi. Cercetarea se bazează pe un corpus amplu de studii care evidențiază rolul contextului, al competenței pragmatice și al sensibilității culturale în realizarea unor interacțiuni interculturale de succes.

În articolul *The Role of Pragmatics in Intercultural Encounters* (2024), am investigat modul în care teoriile de bază, precum teoria actelor de vorbire, modelele politeții și Principiul Cooperării al lui Grice, pot explica și clarifica comunicarea interculturală. Prin exemple reale, am arătat cum eșecurile pragmatice apar adesea din nepotriviri culturale și cum o conștientizare pragmatică sporită poate preveni sau rezolva astfel de neînțelegeri. Am extins această perspectivă în articolul *Incorporating Culture in Teachers' Training* (2019), în care am susținut integrarea conținutului cultural în predarea limbilor străine, propunând ca profesorii să fie mediatori ai cunoașterii culturale. În mod similar, în *Implications of Language Use in Relation to a Specific Context During Communicative Exchanges* (2013), am subliniat rolul esențial al contextului în modelarea strategiilor de comunicare, a relațiilor dintre vorbitori și a genurilor discursive.

În aceste studii, am arătat că o comunicare interculturală eficientă se bazează pe o interpretare sensibilă la context. Teoria implicaturii conversaționale a lui Grice m-a ajutat să argumentez că

vorbitorii se bazează adesea pe semnificații implicite, implicaturi, accesibile doar dacă participanții împărtășesc informații presupuziționale culturale comune. În absența acestora, comunicarea devine vulnerabilă la interpretări greșite. Bazându-mă pe teoriile politeții formulate de Brown și Levinson, precum și pe conceptul de imagine de sine („face”) al lui Goffman, am evidențiat faptul că așteptările privind distanța socială, ierarhia și gradul de directivitate diferă de la o cultură la alta, iar aceste diferențe pot genera confuzii sau enunțuri interpretabile ca ofensatoare, dar lipsite de o intenție explicită.

Am folosit, de asemenea, Principiul Politeții (politeness principle) al lui Leech pentru a explora modul în care interlocutorii negociază obiective relaționale prin alegeri lingvistice. Am subliniat despre comunicare că nu presupune doar ceea ce se spune, ci și cum se spune și cum este interpretat mesajul, mai ales în raport cu rolurile sociale și normele culturale. În întreaga cercetare pe care am întreprins-o, am tratat contextul nu ca pe un fundal static, ci ca pe un element emergent și co-construit al interacțiunii, modelat de intenția vorbitorului, așteptările audienței și cadrul cultural mai larg.

În *Incorporating Culture in Teachers' Training*, am fundamentat ideea că profesorii de limbi străine nu sunt doar transmițători ai normelor gramaticale, ci și facilitatori ai capacității de a interpreta sensul în contexte interculturale variate. Pornind de la enunțul lui Claire Kramsch, conform căruia cultura este o parte integrantă a învățării unei limbi străine, am pledat pentru integrarea culturii în toate actele comunicative, de la formule de salut și cereri, până la acte mai complexe, precum scuze, refuzuri sau exprimarea empatiei. Am promovat strategii practice precum jocul de rol, utilizarea filmului, a teatrului și a textelor autentice, care expun cursanții la modele variate de discurs și favorizează dezvoltarea flexibilității și empatiei pragmatice.

Această abordare pedagogică a stat la baza studiului publicat în 2024, în care am analizat cum învățarea prin cooperare poate susține înțelegerea interculturală și competența pragmatică. În articolul *Fostering Effective Cross-Cultural Communication Through Cooperative Learning*, am aplicat maximele lui Grice i.e. Calitate, Cantitate, Relevanță și Modalitate, atât ca instrumente analitice, cât și ca ghiduri didactice. Prin cinci studii de caz cu studenți români și internaționali, am demonstrat cum neînțelegerile generate de diferențele culturale pot fi reduse atunci când cursanții se angajează conștient în aplicarea principiilor pragmatice.

Am argumentat, de asemenea, că poate fi predată, observată și evaluată competența pragmatică. Prin metode precum evaluările colegiale, analiza discursului și observația participativă, am arătat cum studenții învață să își alinieze discursul la diverse așteptări culturale. Această cercetare se bazează pe studiile mele anterioare (2013, 2019) și sprijină ideea că o comunicare cooperantă, intenționată și informată din punct de vedere pragmatic îmbunătățește nu doar rezultatele academice, ci și încrederea reciprocă și empatia interculturală.

În articolul *Different Aspects of Language and Culture* (2020), am explorat modul în care limbajul simbolizează, exprimă și încorporează realitatea culturală. Am susținut ideea că limbajul este profund legat de identitate, viziune asupra lumii și comportament social. Bazându-mă pe cadrul teoretic propus de Kramsch, am arătat cum trăsături lingvistice precum formulele de politețe, alegerile lexicale și structurile discursive transmit sensuri specifice cultural care trebuie înțelese pentru a comunica eficient. Aceste concluzii sunt strâns legate de argumentele prezentate în studiile anterioare și ulterioare, care confirmă faptul că eșecul pragmatic nu provine, de cele mai multe ori, din greșeli gramaticale, ci din incapacitatea de a decodifica sensurile inserate contextual și cultural.

Prin urmare, Capitolul 3 articulează o direcție de cercetare coerentă, care integrează teoria cu practica, pedagogia cu analiza discursului, teoria culturală cu pragmatica lingvistică. Am demonstrat că o comunicare interculturală reușită necesită mai mult decât cunoștințe lingvistice, aceasta presupune capacitatea de a interpreta, de a te adapta și de a respecta normele culturale și convențiile pragmatice. Fie că ne raportăm la contexte educaționale, colaborări internaționale sau interacțiuni cotidiene, competența pragmatică reprezintă un instrument esențial pentru înțelegerea celuilalt, gestionarea diversității și construirea unor conexiuni autentice între culturi.

Capitolul 4 al tezei, intitulat *Dezvoltări metodologice și dimensiuni pragmatice în predarea limbilor*, continuă direcția stabilită de capitolele anterioare, trecând de la cadrele teoretice și interculturale la aplicarea pedagogică a principiilor pragmatice în sala de clasă. În acest capitol, analizez modul în care competența comunicativă, pedagogia centrată pe elev și integrarea tehnologiei contribuie la modelarea predării limbilor străine în contextul societății contemporane. Bazându-mă pe cercetările publicate în această direcție, susțin că predarea limbii dintr-o perspectivă pragmatică necesită o atenție constantă la context, la interacțiunea umană și la resursele multimodale.

În articolul *The Use of Multimedia in Language Teaching* (2023), am explorat modul în care instrumentele digitale și resursele multimedia, de la imagini și videoclipuri la cântece, conținut web și platforme mediate de computer, transformă mediile de învățare a limbilor străine. Am demonstrat că multimedia nu este doar un element auxiliar, ci unul central în crearea unor experiențe de învățare multimodale, autentice și bogate pragmatic. Am promovat ideea că aceste resurse sporesc motivația, implicarea cognitivă și înțelegerea contextuală. Mai important, acestea permit cursanților să experimenteze limba așa cum există ea în realitate: prin sunet, gest, intonație și imagine. De asemenea, am abordat rolul profesorului în schimbare, din transmițător de informație în facilitator, designer de sarcini și mediator cultural. Acesta trebuie să evalueze și să adapteze materialele multimedia în funcție de relevanță, accesibilitate și adecvare culturală.

Această perspectivă bazată pe multimedia este în concordanță cu studiul din 2019, *Pragmatic Elements in Teaching – The Teacher's Role & The Learner's Role*, în care am descris sala de clasă ca

un ecosistem pragmatic. Am argumentat că atât profesorul, cât și elevul sunt comunicatori strategici care co-construiesc sensul. Predarea, în această viziune, este un act performativ care necesită inteligență emoțională, flexibilitate și sensibilitate contextuală. Am subliniat importanța autenticității profesorului și a capacității acestuia de a-și adapta rolul de editor, tutore, organizator și stimulator în funcție de moment și de nevoile cursantului. De asemenea, am arătat că elevii aduc în sala de clasă stiluri, motivații și filtre afective unice, iar predarea trebuie să se adapteze acestor variabile. Această viziune dialogică și relațională asupra predării reflectă principiul pragmatic potrivit căruia comunicarea este contextuală, cooperativă și în permanentă negociere.

În articolul *Teaching English in Context – Content-Based, Task-Based, and Problem-Based Learning* (2018), am aprofundat această argumentație analizând modul în care predarea limbii străine ca activitate comunicativă a evoluat într-o practică integrată și pragmatică. Am pledat pentru metode didactice, CBL (Content-Based Learning), TBL (Task-Based Learning) și PBL (Problem-Based Learning), care tratează limba nu ca pe un sistem abstract de reguli, ci ca pe un instrument pentru gândire, rezolvare de probleme și interacțiune socială. Am pledat pentru ideea că temele bogate în conținut stimulează motivația și gândirea critică, că sarcinile reale dezvoltă fluența, iar rezolvarea de probleme consolidează autonomia și reziliența cursantului. Fiecare dintre aceste abordări plasează cursantul în rolul de agent activ, co-constructor de cunoaștere și utilizator real al limbii în contexte semnificative. Am evidențiat importanța scaffolding-ului (ghidaj în învățare), a independenței cursantului și a evaluării bazate pe performanță în cultivarea competenței pragmatice în sala de clasă.

În articolul *Traditional versus Modern Teaching Methods/Approaches* (2018), am abordat dezbaterea adesea polarizată dintre pedagogia tradițională și cea modernă. Fără a pleda pentru o singură direcție, am propus un model sensibil la context, care valorizează flexibilitatea, capacitatea de reacție și reflecția empirică. Am argumentat că predarea eficientă nu presupune urmarea unui trend sau a unei ideologii, ci identificarea strategiilor care funcționează pentru anumiți cursanți în contexte specifice. Am subliniat că atât tehnicile tradiționale, precum repetiția și corectarea structurată, cât și metodele moderne, cum ar fi flipped classroom și învățarea colaborativă, pot atinge obiective pedagogice dacă sunt utilizate în mod judicios. Această poziție pluralistă reflectă convingerea mea mai amplă că instruirea informată pragmatic trebuie să fie adaptabilă, situată și dialogică.

Reunind aceste perspective, am subliniat că învățarea limbilor este un act social, cognitiv și cultural. Competența pragmatică nu se dezvoltă prin exerciții deconectate de realitate, ci prin interacțiuni autentice, negocierea sensului și implicare critică în utilizarea limbii în contexte reale. Cercetările mele arată că, atunci când predarea limbii îmbrățișează complexitatea, prin multimedia, sarcini colaborative, conținut relevant și reflecție pedagogică, aceasta devine un spațiu pentru formarea autonomiei comunicative, a conștiinței culturale și a pregătirii pentru lumea reală.

Contribuția științifică a Capitolului 4 constă în formularea unui model pedagogic ancorat în pragmatica limbajului, dar totodată flexibil și centrat pe dimensiunea umană. Capitolul subliniază că predarea limbii nu poate rămâne la nivelul acurateții structurale, ci trebuie să reflecte natura complexă, contextualizată și negociabilă a comunicării reale. Printr-o analiză intertextuală a patru studii majore, am arătat că predarea limbii este cu adevărat eficientă atunci când este receptivă la nevoile cursanților, ancorată în contexte autentice și orientată spre o interacțiune semnificativă. Astfel, acest capitol reafirmă teza centrală a cercetării mele: competența pragmatică nu este un efect secundar al învățării limbii, ci obiectivul ei fundamental.

Capitolul 5 al tezei de abilitare, *Analiza pragmatică a filmului și a dialogului ficțional*, dezvoltă cercetările anterioare prin aplicarea principiilor centrale ale pragmaticii, precum implicatura conversațională, teoria politeții și maximele conversaționale, asupra limbajului scriptic din filme. Acest capitol reprezintă o continuare și o rafinare a cercetării inițiate în teza mea de doctorat, *MOVIE TALK: A Study into the Usage of Slang in Prison Movies* (2007), unde am explorat pentru prima dată modul în care dialogul ficțional, în special în filmele de tip *prison movie* (filme care au ca subiect viața din închisoare), reflectă vorbirea autentică prin utilizarea strategică și sensibilă la context a limbajului.

Pe parcursul capitolului, analizez o serie de texte/scenarii ficționale, inclusiv *Desperate Housewives*, *The Green Mile*, *Shawshank Redemption*, *Con Air* și *O, Brother, Where Art Thou?*, pentru a arăta cum personajele recurg la indirectivitate, încălcarea maximelor și gestionarea imaginii de sine pentru a exprima dinamici interpersonale, a negocia roluri sociale și a construi identitatea personajului. Arăt că aceste dialoguri, deși scrise, respectă o logică conversațională care reflectă interacțiunea din viața reală. În articolul *Desperate Housewives – A Pragmatic Approach* (2014), am analizat, de exemplu, modul în care personajele utilizează ambiguitatea strategică, politețea indirectă și implicatura conversațională pentru a-și exprima vulnerabilitatea, a afirma puterea sau a-și masca intențiile, alegeri care susțin atât funcția narativă, cât și intenția pragmatică.

Această preocupare pentru dialogul stilizat, dar realist, continuă în analiza filmelor *The Green Mile* și *O, Brother, Where Art Thou?*, unde am dezvoltat un model conversațional care integrează luarea cuvântului (turn-taking), *slang-ul* și discursul instituțional. Am examinat cum limbajul informal și idiomurile regionale funcționează ca markeri ai identității, solidarității sau rezistenței și cum aceste elemente contribuie la înțelegerea de către public a motivațiilor și relațiilor dintre personaje. *Slang-ul*, în acest context, nu este doar o marcă de registru, ci un instrument pragmatic utilizat pentru a comprima sensul, a exprima emoții și a gestiona dinamici de putere.

Acord, de asemenea, o atenție deosebită modului în care personajele încalcă sau sfidează maximele lui Grice în scopuri dramatice sau psihologice. De exemplu, personajul Percy Wetmore din *The Green Mile* încalcă frecvent Maxima Calității, ceea ce întărește rolul său antagonic și lipsa de

credibilitate morală. În contrast, schimburile verbale subtile dintre Paul Edgecomb și ceilalți deținuți reflectă strategii pragmatice, precum subevaluarea și sensul implicit, menite să mențină solidaritatea și să atenueze tensiunea într-un mediu instituțional ierarhic.

Analiza abordează, de asemenea, tiparele de vorbire în funcție de gen, observând că personajele masculine și feminine folosesc frecvent strategii pragmatice diferite, precum ezitarea, tăcerea sau întreruperea, pentru a atinge scopuri comunicative distincte. Aceste tipare sunt în concordanță cu rezultatele sociolingvistice din viața reală și sugerează că dialogul ficțional poate constitui un cadru semnificativ pentru studiul modului în care normele pragmatice se intersectează cu genul, puterea și emoția.

Dincolo de analiza propriu-zisă, acest capitol pledează pentru utilizarea dialogului ficțional ca instrument valoros în predarea pragmaticii. Susțin că filmul și televiziunea oferă exemple controlate, bogate în context și cu rezonanță emoțională ale limbajului în uz, fiind ideale pentru predarea conceptelor pragmatice. Prin analiza actelor de vorbire, a implicaturii, a politeții și a luării cuvântului în contexte ficționale, studenții pot înțelege mai profund cum funcționează limbajul, nu doar pentru a transmite informații, ci și pentru a realiza acțiuni sociale.

Exemplele pe care le prezint arată că ficțiunea nu este ruptă de realitate, ci distilează strategii comunicative în momente intensificate, stilizate și revelatoare. Fie că este vorba despre exclamațiile religioase ale lui Delmar, ironiile lui Everett sau monotonia birocratică întreruptă de intensitate emoțională în dialogurile din închisoare, fiecare enunț are o dublă funcție: de a avansa narațiunea și de a evidenția instrumentele pragmatice prin care oamenii navighează relații, statut și identitate.

Astfel, Capitolul 5 reafirmă convingerea mea că pragmatica este relevantă pentru toate formele de discurs, inclusiv pentru conversațiile construite din film și ficțiune. Prin examinarea modului în care limbajul este folosit pentru a exprima, a convinge, a provoca sau a crea conexiuni, chiar și în lumi ficționale, subliniez din nou obiectivul mai larg al cercetării mele: acela de a evidenția rolul central al competenței pragmatice în înțelegerea modului în care limbajul operează în cadrul social și cultural. Dialogul ficțional, analizat dintr-o perspectivă pragmatică, oferă perspective unice asupra condiției umane, oglindind complexitatea, creativitatea și nuanțele comunicării din viața reală.

Capitolul 6 al tezei se concentrează asupra *Evaluării academice, coordonării doctorale și direcțiilor viitoare de cercetare*, oferind o viziune amplă asupra contribuțiilor mele academice dincolo de activitatea de predare și publicare. Acest capitol reflectă implicarea susținută în mentoratul, evaluarea și ghidarea cercetării doctorale în domenii precum filologia, lingvistica, analiza discursului, pragmatica interculturală și stilistica. Aceste experiențe mi-au influențat parcursul intelectual și mi-au permis să susțin dialogul academic între generații și discipline.

Participarea la diferite activități specifice studiilor doctorale este de lungă durată și multidimensională. În calitate de membru în comisii de susținere și membru în comisii de îndrumare, am sprijinit proiecte aflate la intersecția pragmaticei cu literatura, cultura și cercetarea interdisciplinară. Fiecare proiect a oferit ocazia unui proces de învățare reciprocă, în care am asistat doctoranzii în rafinarea cadrului teoretic, consolidarea metodei și dezvoltarea unor cercetări inovatoare și ancorate social. Acest demers de mentorat a reflectat adesea preocupările mele de cercetare, în special cele legate de construirea sensului, formarea identității și structura pragmatică a discursului în contexte ficționale și reale.

Unul dintre aspectele definitorii ale activității mele de evaluare este varietatea metodologică. Am evaluat teze care abordează pragmatica interculturală, discursul stilistic, teoria traumei, parodia și estetizarea, precum și implicațiile epistemologice ale literaturii și științei. Aceste lucrări au tratat frecvent teme precum identitatea culturală, etica narațiunii, discursul mediatic și comunicarea multilingvistică, toate în consonanță cu valorile și temele centrale ale cercetării mele. Fie că este vorba despre construcția spațiului mental transnațional, transformarea parodiei în expresie stilizată sau reprezentarea traumei în ficțiunea literară, activitățile mele de îndrumare au urmărit claritatea pragmatică, coerența interdisciplinară și sensibilitatea discursivă.

În calitate de membru în comisia de îndrumare a tezei *The Construction of Transnational Mental Space – A Perspective on Multiculturalism* (2023–2025) – conducător de doctorat prof. univ. dr. Maria Ana Tupan, am contribuit, împreună cu doctorandul, la dezvoltarea unui cadru conceptual nuanțat privind negocierea identității prin prisma pragmaticei interculturale. Am încurajat integrarea reflecției teoretice, a narațiunii și a analizei discursului sensibil la context, ceea ce a condus la o înțelegere mai profundă a modului în care indivizii multilingvi exprimă apartenența, dezrădăcinarea și hibriditatea lingvistică. În același spirit, am contribuit la orientarea tezei *Literature and Media: From Parody to Aestheticization* (2023–2024), conducător de doctorat prof. univ. dr. Maria Ana Tupan, pledând pentru o abordare pragmatică a ironiei, intertextualității și transformării stilistice, în special în interpretarea narațiunilor post-parodice din media digitală și literatura contemporană.

O altă contribuție importantă este implicarea mea în proiectul interdisciplinar *Trauma, War and New Physics Epistemology* (2016–2020), conducător de doctorat prof. univ. dr. Maria Ana Tupan, în cadrul căruia am susținut crearea unei punți între studiile literare despre traumă și paradigmele fizicii cuantice. Am propus interpretări pragmatice ale tăcerii, fragmentării și indirectivității ca indicii ale rupturii epistemice și tulburărilor psihologice, contribuind astfel la întărirea conceptuală și analitică a lucrării.

Pe lângă activitatea de îndrumare, am participat activ în comisii de susținere a tezelor de doctorat, redactând referate de apreciere și asigurând un feedback teoretic diverselor teme abordate,

de la *New Historicism and Literature* la *Fairy Tales – Interdisciplinary Research and Integrated Teaching* și *The Effects of Consumerism on Society and Fiction*, conducător de doctorat prof. univ. dr. Maria Ana Tupan În toate aceste contexte, am urmărit să evidențiez valoarea perspectivei pragmatice în înțelegerea proceselor literare și culturale, subliniind rolul discursului ca vehicul pentru analiza ideologică și reflecția socială.

Capitolul conturează și viziunea mea privind o potențială activitate de conducere de doctorat și direcțiile de dezvoltare a cercetării. Sunt deosebit de interesat de încurajarea cercetării în domeniul pragmaticii comunicării digitale, a interacțiunii interculturale în diferite medii profesionale și instituționale, precum și al aplicării multimedia în educația lingvistică. Intenționez să conduc teze care analizează fenomenele pragmatice în contexte variate, fie că este vorba despre discursul din rețelele sociale, dinamici multilingve în locuri de muncă internaționale sau despre construcția simbolică a identității în textele mediatice.

Direcțiile viitoare de cercetare includ explorarea modului în care politețea, implicatura și contextul sunt gestionate în echipe multiculturale; cum funcționează dialogul colaborativ în medii educaționale diverse; și cum dezvoltă cursanții și profesorii conștiința pragmatică prin tehnologii interactive. Sunt în mod special interesat să coordonez teze doctorale care investighează aceste aspecte prin metode empirice, etnografice și bazate pe analiza de corpus lingvistic. Proiectele care tratează limbajul ca instrument de negociere interculturală, poziționare etică și construcție performativă a identității se află în centrul agendei mele de cercetare.

Mai mult, privesc cercetarea pragmatică drept un domeniu aplicat, capabil să contribuie la formularea politicilor educaționale, alfabetizarea digitală și instruirea în comunicarea interculturală. Cercetarea doctorală în acest domeniu nu doar că poate genera contribuții teoretice relevante, dar poate și răspunde unor nevoi urgente de comunicare eficientă și mutuală, adaptabilitate comunicativă și utilizare responsabilă a limbajului.

Astfel, Capitolul 6 evidențiază coerența dintre activitatea de cercetare, îndrumarea doctorală și viziunea academică asumată. De asemenea, ilustrează modul în care am contribuit la consolidarea domeniului pragmaticii nu doar prin publicațiile proprii, ci și prin implicarea activă în modelarea viitoarelor direcții de cercetare. Fie că este vorba despre activitatea de îndrumare a doctoranzilor, sprijinirea acestora pentru a-și forma un cadru metodologic adecvat cercetării întreprinse sau propunerea de noi teme de investigație, rămân fidel unui model de cercetare dialogic, interdisciplinar și ancorat în convingerea că limbajul este atât mijloc simbolic, cât și practică socială de raportare la lume.

În concluzie, prezenta teză de abilitare reunește direcțiile esențiale ale demersului meu științific în domeniul pragmaticii, propunând o analiză coerentă a modului în care limbajul funcționează ca

acțiune în contexte interculturale, educaționale, digitale și ficționale. Prin ancorare teoretică, diversitate metodologică și studii aplicate, am încercat să demonstrez că sensul nu este niciodată static sau izolat, el este construit dinamic prin interacțiune, modelat de roluri sociale, așteptări culturale și intenții comunicative.

Fiecare capitol contribuie la o înțelegere mai amplă a competenței pragmatice ca element esențial al comunicării eficiente. De la analiza dialogului ficțional și a discursului mediatic până la elementele pragmatice aplicate în sala de clasă și interacțiunile interculturale, am evidențiat cum strategii precum implicatura conversațională, principiile de politețe și adaptarea contextuală permit vorbitorilor și cursanților să configureze și să reconfigureze semnificații, roluri identitare și dinamici sociale. Activitatea mea de participare atât în comisii de doctorat, cât și la dezvoltarea curriculară, reflectă un angajament constant pentru aplicarea cunoașterii pragmatice în sprijinul formării academice și al practicii educaționale.

Prin integrarea paradigmatelor clasice cu noile provocări ale comunicării digitale și multimodale, am promovat o pragmatică ancorată teoretic și atentă la implicațiile sociale ale actului comunicativ. Această teză, deși sintetizează părți din cercetările anterioare, marchează și un nou început. Direcțiile prezentate aici, de la analiza discursului digital la pragmatica interculturală și aplicațiile pedagogice, vor continua să orienteze atât direcțiile viitoare ale activității mele de cercetare, cât și potențiala implicare în coordonarea tezelor de doctorat.

În final, consider că pragmatica reprezintă un aspect esențial pentru a înțelege modul în care limbajul reflectă, construiește și, uneori, chiar contestă realitatea în care trăim. Într-o epocă a interacțiunilor globale și a formelor comunicative aflate în continuă transformare, studiul limbajului în uz nu este doar relevant, ci și indispensabil. Această teză reafirmă orientarea mea fermă către o pragmatică interdisciplinară, aplicată și aliniată la tensiunile și transformările discursului contemporan.